

waatwad wa' sandi silmadega naabri noorte lomade peäle, warsti wassitad liddumas ja kusso sinui, lähtwad jammekaks kui lähtrid, ei kaswa eest egga taggant, nendega ei sa luidagi läbbi, uago siin meite küllas luggu on, tahtwad ent ikka ä wötta, sa ent muido läbbi mitte, — pead sa ikka ent isse ka midagi teadma, — muido pistwad teige krami ja tarwadega minnema.

Tö n n o (naerdes). Armas Siim, ma tunnen sind kül tänna eesimest kord, agga siiski woin ma sinno juttust töeks tunnistada, et sinno süddame uurdes teige wähhem 1½ naela ebbausso pommerantsi silksinas on, muido sa ni joobno jutto ei aeaks.

S i i m (silma pilgutades). Armas Tönno, sa arwad ent, et ma ent rummalaste rägin, polle agga mitte. Siin istub meie wa' küllamees, wa' aus mees, wa' rikkas mees, kui ta ent tahhaks bölda, ta teab ent kül, kuidas nendega söddimist on, agga, mis ta wa' mees neist kulab, ta ostab sa ni paljo et ostab wödera koera koero sata, muido ent sel wiisil ellada ei woiks.

P a w e l (naeratades). Kida armo, et mul tänna nenda hea toeo on, muido ?

T ö n n o. Kule Siim, kas sinna siis mitte ni paljo ei olle joudnud nisuggust tarkust öppida, et wödera koera woiksid koero sata?

S i i m. Oh Tönno! Se öige tarkus peab wäggaraste ollema kätte sada. Eiwä Udo rätis ent mulle isse omma suga, ta mees ei rägi mitte naeste jutto,

on wa' tössine mees; ta ütles ent, kuidas Kanna Rein isse omma suga räkinud: Kes ent sedda tössist tarkust tahhab kätte sada, peab ent kolm neljapäwa sömata ärra ellama, ja nenda paastunud peab ta neil öhtudel enne poolt ööd peab ta, kas mõistad Tönno, enne poolt ööd peab ta tee ristide peale minnema (siin töstis Siim istme öige Tönno liggi ja rätis ni waikset, et ma waewalt arro sain, isse pilgutab silmi ja nütsas monni kord kümar-nukkaga Tönno külge, et parreminni tähhele panneks) ja seäl, kas luled Tönno, kolm kord willistama. Kui ta ent kolmandamal öhtul wiinist kord willistanud, siis peab, — siis peab, — oh ja heldus, wäggerus, jah, siis peab ent se öige tarkuse andja tullema. — Oh Tönno! Ta peab usko ja lotust pärrima. (Sedda rätis Siim ni pallawa ja ligitud ollemisega, kui teige ärdamat asja.) Kui Siim usku ja lotust olli nimmetanud, hakkas Pawel wiikhafeks sama, agga eesmaht hakkas ta sure heäleaga naerma, mis Simo jutto lutsu löi.

P a w e l. Minna sowiksin Siim, et sinna se wiinne paggan meie küllas ollekid, et Jummal woiks anda: et ristitud ja leitud ristiinimeste seas eddespiddi ni pimmedat paggana usko ei siggiks. Sinna kaid isse firrikus ja armo-laual, kula sulle usko! Kas nisugguse usko mees peaks omma armo aea päwi palwega hakma ja tännoga lõppetama? Waesed patused olleme kül leil ja ei woi fegi emast lita ehk middagi wäert arwata, — agga kurja waimo jisse